

MIHAELA OANCEA

ziua în care nu va mai fi nimic de uitat

mi-am îmbrăcat liniștea
ca pe o rochie de duminică
prea albă
pentru tăcerile mele
prea simplă
pentru tot ce n-am spus.

ochiul meu stâng a devenit fereastra
care a plâns prea mult și-a învățat
să nu mai clipească.

ochiul meu drept
nu mai visează. doar vede.
și totuși
într-o zi voi clipi
iar geamul va crăpa
pentru că în sfârșit
nu va mai rămâne nimic
de uitat.

de când ne-a nins în suflete

țevile vechi ale caloriferului
se joacă cu imaginația bătrânului -
bubuie și gâfăie cum locomotivele.
omul privește pe geam decorul de carton
manechinele de ceară ce tocmai și-au dizolvat
praful alb în plămâni. se-ntreabă
când a dispărut salcâmul din fața blocului și când
s-au instalat confortabil sacii de polietilenă

când grădina a fost năpădită de buruieni și mai ales
de când ne-a nins în suflete.
în liniștea serii îmbrăcat în halatul lui de poplin
bătrânul iese să îngrijească doi pisoai
ghemuiți pe scara de ciment a blocului.

poemul uitării

bătrânul vede singurătatea
ca un abis ce-și recită sieși poemul uitării.
clipele i se desprind precum frunzele
unui calendar care știe
că timpul nu mai are vârfuri
ci doar margini albe cum halatele de spital.

absețe cu ochi goi înfloresc în orice cotlon.
îndelungi neputințe se prăbușesc
ca niște monede într-o pușculiță spartă.
doar el se perindă încoace și încolo
prin fața oglinzilor ce se privesc între ele
până când uită care a fost prima.

numai fereastra – rană prin care urmărește
cum mor zilele ca niște pășări
ce nu mai știu drumul înapoi – îl mai desparte
de cel ce a fost. în casă e peșteră de tăceri.
nici Dumnezeu nu mai bate la ușă.
bătrânul încetează să tragă perdeaua -
lasă lumina să intre atât cât să nu îl vadă nimeni
și poate într-o zi când va fi uitat de tot
fereastra se va sparge de tăcere
și nu va mai dura.

de-a pescuitul

tata spunea că fiecare
e așa cum îl îndeamnă inima să fie
că ne prindem cu toții într-un joc fulgerător -
fluturi minusculi de noapte - și e o muncă
de fiecare clipă să rămâi nepătat.

încă nu știu ce le-aș putea spune
celor ce își trec compasiunea de pe un picior pe altul
au gerul tăios în cuvinte și uită că blândețea
se crește la foc mic
pentru ca oamenii să lege rod bun.

știu doar că fiecare va rămâne în talion
cu peștii pe care îi prinde.

nevăzutele răni

în diminețile de toamnă
când ploaia nu mai răsună în geamuri metalic
cum gongurile chinezești
hoinăresc pretutindeni până când spre seară
uit de mine însămi undeva pe străzile pe care
lunecă un adagio de vioară.

doar prin fața casei cu tencuiala căzută
mă-ntristez. acolo mereu miroase a singurătate
deși în răstimpuri ploaia își face de cap
încercând să spele
nevăzutele răni.

libertatea se scrie mereu cu sânge

ziua avea aerul unui intrus. călătoream
în vagoanele înghețate ale cfr-ului
iar tu-mi spuneai domol străvechi istorii
deși neliniștea fluiera din orice ungher.
ajunseserăm în oraș. mergeam în dreapta ta
speriată cum un pui de vrabie
rătăcit în holul unei încăperi. pe alei
cineva scrijelise libertatea cu cerneală roșie
cu litere imprevizibile. vag începea să doară
să se adune poveri înspicate cu sânge.
în zăpada murdară – o jucărie de pluș
zăcea abandonată. ziua se făcea țandări.

niciun glas

azi scot tăcerile la mezat -
tăceri cu gust de iarnă
desfrunzite până la primul sărut/
tăceri asmuțite să sfâșie
cu margini zimțate
sau tăiate julienne/
tăceri gheboșate
cu umblet pustiu/
tăceri de culoarea pietrei
bolnave de un dor
ce n-a putut muri.

întreb pretutindeni.
nimeni nu răspunde -
niciun glas sus
niciun glas jos.

într-o vară opiacee

stăteam sprijiniți cu coatele pe glaful ferestrei
fără să ne pese cum fulguie
ceasurele opaline ale după-amiezei. în aer
se revarsau încinse miresme de trifoi
și cimbru sălbatic.

un gând se trezise pe neașteptate din somn
și-acum năvălea în vasta încăpere
ca un rotocol de fum - mă desenai în creion
în tăceri de fildeș
acoperită de crini pulsati. întreaga-mi făptură
se adâncea într-un vis
glisând ca mătasea - acolo m-am întrupat
într-o vară opiacee.

în orele tăcute

seara cu ochi de lavandă ne fotografiază zborul
indicibil cum valsul lui eugen dogă.
perdeaua tresare lăsând să răzbată din curte
miresme de gardenii. cearceafului proaspăt așternut
îi foșnesc frunzele.

iscodim penumbre
ce alunecă pe pielea încinsă de soare
însoțind cu privirea legănarea plopilor până când
trupul lor ne acoperă fiecare frunză fiecare nervură.
muguri moi plesnesc pe ram.
în orele tăcute ale nopții se-aud fluturări de aripi.

